

„Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat,”

Ebben a cikkben főként a János evangéliuma 14. és 15. fejezetét fogjuk vizsgálni. Jézus munkájának végéhez érkeztünk. Júdás elárulta az Urat, és ellenségeit arra ösztönzi, hogy tartóztassák le és végül keresztre feszítsék. Ezekben az utolsó óráiban Jézus utolsó utasításait adja tanítványainak. Ezek döntő fontosságú utasítások, és teljes figyelmünket rájuk kell fordítanunk.

Kezdjük a János 14:15-tel. Ott az Úr azt mondta:

János 14:15

„Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat,”

Sokan felháborodnak, amikor parancsolatokról hallanak. Ez annak a torz Isten-képnek köszönhető, amely szerint a kegyelem és a parancsolatok egymás ellentétei. Így, e nézet szerint, mivel az üdvösség kegyelemből származik, nem kell parancsolatokat tartanunk, vagy legjobb esetben ezek a parancsolatok jók lehetnek, de tartásuk nem feltétlenül szükséges. E nézet szerint az, ami szükséges, az a „hit”. Ha „hiszünk”, de nem próbáljuk tartani az Úr parancsolatait, az nem jelent komoly problémát. Így ez a nézet szerint a hit egyfajta lelkiállapotnak tűnik, valami, amiben hiszek, de nincs feltétlenül szükség arra, hogy a hitemnek megfelelően cselekedjek. Jó lenne, ha a hitemnek megfelelően cselekednék, de ez nem kötelező. És itt jön az Úr, hogy lebontsa ezeket a mentális konstrukciókat. „Szeretsz engem?” „Ha igen, akkor tartsd meg parancsaimat” – mondta, nem hagyva teret félreértelmezésnek.

Amit az imént olvastunk, visszhangzik az összes evangéliumban található tanításában, amelyek világossá teszik az Úr parancsolatainak megtartásának mély jelentőségét. Például a Lukács 6:46-49-ben ezt olvassuk:

Lukács 6:46-49

„Miért mondjátok nekem: Uram, Uram, ha nem teszitek, amit mondok? „Aki hozzám jön, hallja beszédeimet, és azok szerint cselekszik: megmutatom nektek, kihez hasonló. Hasonló ahhoz a házépítő emberhez, aki leásott, mélyre hatolt, és a kősziklára alapozott: amikor árvíz jött, beleütközött az áradat abba a házba, de nem tudta megingatni, mert jól volt megépítve. Aki pedig hallotta beszédeimet, de nem azok szerint cselekedett, az hasonló ahhoz az emberhez, aki alap nélkül a földre építette a házát: beleütközött az áradat, és azonnal összeomlott az a ház, és teljesen elpusztult.”

És Máté 7:21

„Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: URam, URam, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.”

Ahogy Jézus egyértelművé teszi, nem elég „Uram, Uram”nak szólítani Őt. Meg is kell tennünk, amit mond, az Atyja akaratát, a parancsait. Ha Uramnak szólítjuk, de nem teljesítjük a parancsait, az nem vezet minket a Mennyek Országába. Épp most olvastuk! Tehát Isten akaratának teljesítése nem opcionális. Nem az, amit akkor teszünk, ha kedvünk van hozzá, de ha nincs, akkor nem számít. Éppen ellenkezőleg, kötelező és abszolút elengedhetetlen, mert nélküle nem jutunk be a mennyek országába. Ez teszi Isten akaratának teljesítését az igazi tanítványok jelképévé. Azoké, akik felveszik keresztjüket és követik Őt. Azoké, akik a keskeny kaput választották, és nem a széles utat, amely a pusztulásba vezet.

Máté 7:13-14

„Menjetek be a szoros kapun! Mert tágas az a kapu, és széles az az út, amely a kárhozatba visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik azt megtalálják.”

És Máté 16:24-25

„Akkor Jézus ezt mondta tanítványainak: **„Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem.** Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem, megtalálja.”

Akarnak-e követni Őt? Akkor tagadjuk meg magunkat, vegyük fel keresztyünket, és kövessük Őt. Menjünk át a keskeny kapun, és járjuk a nehéz utat, az egyetlen utat, amely az élethez vezet. A széles út, az út, amelyet a többség követ, a KÖNNYŰ út, amely nem igényel keresztyet, ahol minden könnyű, és ahol bűnbánat nélkül élhetünk, mint a világ, a pusztuláshoz vezet. Csak a nehéz út vezet az élethez.

De térjünk vissza János evangéliumához és ahhoz, amit az Úr az utolsó éjszakán tanítványainak mondott:

János 14:21

„Aki befogadja parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem, aki pedig szeret engem, azt szeretni fogja az én Atyám; én is szeretni fogom őt, és kijelentem neki magamat.”

Akkor szeretjük Jézust, ha megtartjuk parancsolatait. „Aki befogadja parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem” – mondta. Tehát ez a két dolog – Jézus szeretete és parancsolatainak megtartása – elválaszthatatlanul összekapcsolódik. Akkor szeretjük Őt, ha megtartjuk parancsolatait. És azért tartjuk meg parancsolatait, mert szeretjük Őt. Ellenkező esetben nem szeretjük Őt igazán. Valójában ezt mondta a 23. és 24. versben:

János 14:23-24

„Jézus így válaszolt: „Ha valaki szeret engem, az megtartja az én ígémet; azt pedig az én Atyám is szeretni fogja, és elmegyünk hozzá, és szállást készítünk magunknak nála. **Aki**

nem szeret engem, nem tartja meg az én ígémet. Az az ige pedig, amelyet hallotok, nem az enyém, hanem az Atyáé, aki elküldött engem.”

Nem az számít, amit mondunk, hanem az, amit teszünk. Ha azt mondjuk, hogy szeretjük az Urat, de nem tesszük azt, amit Ő mond, az nem a őszinte „szeretet” jele, hanem csak a szavakban megnyilvánuló „szeretet”. Az, hogy valóban megpróbáljuk betartani az Ő parancsolatait, még ha kudarcok is érik minket, az mutatja meg igazán, hogy szeretjük-e Őt vagy sem. És mi az ígéret számunkra, kedves testvéreim, ha megpróbáljuk betartani az Ő szavait? Jézus szeretni fog minket, és meg fogja mutatni magát nekünk! És az Atyja is szeretni fog minket! Ő és az Atyja eljönnek hozzánk, és bennünk fogják felépíteni otthonukat! Nem ezt akarjuk? Nem akarjuk, hogy az Atya és a Fiú otthonunk legyen? Nem akarjuk, hogy Jézus kinyilatkoztassa magát nekünk? Én nagyon szeretném! És hiszem, hogy ti is! De tennünk kell valamit érte. **Meg kell tartanunk az Ő parancsolatait.** Fel kell vennünk a keresztnket, és követnünk kell Őt. Nem a test szerint kell járnunk, nem a világ széles útján kell járnunk, hanem a keskeny kapun keresztül.

Sok keresztény keresi az Úrral való igazi közösség „titkát”. Sok prédikátor is úgy mutatja be az Úrral való igazi közösséget, mintha lenne valami titka, mintha ők ismernék a kulcsát, és nekünk követnünk kell a receptjüket, hogy megtaláljuk. De testvéreim, nincs titok! Minden világos. Jézus teljesen egyértelművé tette:

János 14:21

„Aki befogadja parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem, aki pedig szeret engem, azt szeretni fogja az én Atyám; én is szeretni fogom őt, és kijelentem neki magamat.”

A kulcs az, hogy megtartsuk az Úr parancsolatait, az Ő Igéjét. Aki megtartja azokat, az igazán szereti az Urat, és az Atya és a Fiú is szeretni fogja. Az Atya és a Fiú otthonra lelnek benne, és Isten Fia kinyilatkoztatja magát neki. Ennyire egyszerű és ennyire igaz.

„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők:”

Miután Jézus ezt világossá tette, folytatta a szőlőről szóló példabeszédet:

János 15:1-9

„Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek. **Maradjatok énbennem, és én tibennetek.** Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem. **Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni. Ha valaki nem marad énbennem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad, összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik.** Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek. Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek. Ahogyan engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben.”

Az Úr ebben a csodálatos szakaszban folytatja, amit korábban mondott. Ő a szőlő, mi a szőlő ágai vagyunk, és az Atya a szőlőműves. Ágakként a szőlőben kell maradnunk. „**Maradjatok énbennem, és én tibennetek**” – mondta. Ha benne maradunk, sok gyümölcsöt fogunk teremni. Ha nem maradunk benne, és gyümölcstelenek leszünk, akkor elszáradunk, és ahogy az Úr mondta, ugyanaz a végünk lesz, mint a száraz ágaknak: összeszedik és a tűzbe vetik őket. Így ismét látjuk, hogy a szőlőtőben maradás, Jézus

valódi szeretete és az Ő parancsainak megtartásával való követése egyáltalán nem opcionális, és nem is garantált minden hívő számára. Éppen ellenkezőleg, ez egy napi döntés, ugyanúgy, mint az a döntés, hogy megteszünk-e vagy sem azt, amit az Úr parancsol nekünk.

Ezen a ponton eszembe jut a vető parabolája: abban Isten Igéjének magja a négyféle szív közül háromban kicsírázott. Azonban csak egyféle szívben hozott gyümölcsöt. A másik kettőben gyümölcstelen maradt. Íme a három kategória:

Lukács 8:13-15

„Akiknél a sziklás földre esett, azok amikor hallják, örömmel fogadják az igét, de nem gyökerezik meg bennük: ezek hisznek egy ideig, de a megpróbáltatás idején elpártolnak. Akiknél a tövises közé esett, azok hallották az igét, de mikor elmennek, az élet gondjai, gazdagsága és élvezetei megfojtják azt, és nem érlelnek termést. Akiknél pedig a jó földbe esett, azok igaz és jó szívvel hallgatják az igét, meg is tartják, és termést hoznak állhatatossággal.”

Az első két kategória hallotta az igét, hitt benne, de nem tartotta meg. Az első kategória „egy ideig hisz, de a kísértés idején elpártol”. A második „hallotta, de elment, és az élet gondjai, gazdagsága és élvezetei elfojtották, és nem hozott gyümölcsöt”. Csak a harmadik kategória hozott gyümölcsöt. A másik kettő sajnos nem. Valószínűleg fényesen, örömmel indultak. De végül más dolgok vagy üldözés miatt meggondolták magukat. Igen, egyszer hittek. Az Ige kifejezetten azt mondja az első két kategóriáról, hogy egy ideig hisznek. Hűségesek voltak, de csak egy ideig. Nem elég, testvéreim, csak egy ideig hűségesnek lenni. ÖRÖKKÉ hűségesek akarunk lenni, utolsó leheletünkig. Az sem elég, ha gyümölcstelen „hívők” vagyunk, akik csak magunkat szolgáljuk. Akik Jézust Urunknak, Urunknak hívják, de nem hajlandók megtenni, amit Ő mond. Ehelyett gyümölcsözőek akarunk lenni, biztosak akarunk lenni abban, hogy az Atya akaratát teljesítjük, és Jézust szolgáljuk az Ő parancsainak teljesítésével, nap mint nap, a végsőig.

De folytassuk János 15-ben:

János 15:10-14

„Ha parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok a szeretetemben, ahogyan én mindig megtartottam az én Atyám parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében. Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömetök teljessé legyen. **Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket.** Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért. **Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek.**”

Ismételt, utolsó beszédében tanítványainak, néhány órával vagy perccel letartóztatása előtt, az Úr az Ő parancsainak megtartásának létfontosságú jelentőségéről beszél. Mi vagyunk az Ő barátai, ha azt tesszük, amit Ő parancsol nekünk. Mi vagyunk a szőlőtőben, ha Őbenne maradunk, ha gondoskodunk és megtartjuk szívünket jónak, hogy az Ige magja sok gyümölcsöt teremjen, ahogyan az Úr kívánja számunkra. Aki a „gyümölcs” és a „parancsolat” szavakat hallja, és kényelmetlenül érzi magát, mert állítólag nincs mit tennünk, mivel az Úr mindent megtett értünk, az gondolkodjon el újra. Mert az Úr nem csak hogy nem érzi kényelmetlenül magát, amikor így beszél, hanem gondoskodik arról, hogy ezt újra és újra megismételje, hogy nagyon világos legyen, mit vár tőlünk, és hogy ez kötelező, és nem valami, ami, ha megteszünk, az jó, de ha nem tesszük meg, az nem számít annyira. Annyira fontos, hogy aki megtagadja az Ő parancsait, és a szőlőtőben marad, ha nem tér meg, soha nem fogja megismerni Őt, levágatik a szőlőtőről, és nem jut be a Mennyek Országába. Ez egyáltalán nem azt jelenti, hogy nem fogunk elbukni vagy vétkezni! De azt jelenti, hogy kudarcaink és bukásaink ellenére megpróbáljuk megtartani Isten Igéjét. Futjuk a hit versenyét, és bár bukhatunk, akár naponta, felállunk és folytatjuk, az Úr Jézusra tekintve:

Zsidók 12:1-2

„... tegyünk le minden ránk nehezedő terhet, és a bennünket megkörményező bűnt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát. Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett - a gyalázattal nem törődve - vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbára ült.”

A szeretet: a legfőbb parancsolat

Most, hogy az Úr parancsolatairól beszélünk, van egy, amely mindet magában foglalja, az egymás iránti szeretet parancsolata. Ahogy a 12. versben olvassuk:

János 15:12

„Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért.”

És ne tévesszük meg magunkat, itt nem olcsó szeretetről, csak szavakban megnyilvánuló szeretetről van szó. Inkább a tettekben megnyilvánuló szeretetről. Ahogy János első levelében írja:

1 János 3:18

„Gyermekeim, ne szóval szeressünk, ne is nyelvvel, hanem cselekedettel és valóságosan.”

És hogy ez mit jelent, azt néhány verssel korábban tisztázta:

1 János 3:14-18

„Mi tudjuk, hogy átmertünk a halálból az életbe, mert szeretjük testvéreinket: aki nem szereti a testvérét, az a halálban van. Aki gyűlöli a testvérét, az embergyilkos; azt pedig tudjátok, hogy az embergyilkosnak nincs örök élete. Abból ismerjük a szeretetet, hogy ő az életet adta értünk; ezért mi is tartozunk azzal, hogy életünket adjuk testvéreinkért.

Aki pedig világi javakkal rendelkezik, de elnézi, hogy a testvére szükségét szenved, és

bezárja előtte a szívét, abban hogyan lehetne az Isten szeretete? Gyermekeim, ne szóval szeressünk, ne is nyelvvel, hanem cselekedettel és valóságosan.”

Ha te vagy én nem szeretjük testvérünket, akkor nem a szőlőtőben maradunk, hanem a halálban! Ha te és én gyűlöljük testvérünket, akkor gyilkosok vagyunk! És ha nem bánjuk meg bűneinket, ne áltassuk magunkat: azt örököljük, amiben maradunk, nevezetesen a halált. Továbbá azt mondjuk, hogy szeretjük az Urat, de a mellettünk lévő testvérünk szükségben van, és mi úgy döntünk, hogy elfordítjuk a fejünket? Ne áltassuk magunkat: Isten szeretete nem marad bennünk, és mi sem maradunk benne, a szőlőtőben! Hitünk hitelességét tetteink bizonyítják. Az Urat követni nem azt jelenti, hogy helyes dolgokat mondunk – csak szavakkal szeretünk –, hanem azt is, hogy helyes dolgokat cselekszünk, tetteinkkel és igazságban szeretünk. Erre nagyon világos bizonyítékot ad nekünk az Úr Máté 25:34-46-ban:

Máté 25:34-46

„Akkor így szól a király a jobb keze felől állókhoz: Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot. Mert éheztem, és ennivalót adtatok nekem, szomjaztam, és innivalót adtatok nekem, jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felöltöztettetek, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám. Akkor így válaszolnak neki az igazak: Uram, mikor láttunk téged éhezni, hogy enned adtunk volna, vagy szomjazni, hogy innod adtunk volna? Mikor láttunk jövevénynek, hogy befogadtunk volna, vagy mezítelennek, hogy felruháztunk volna? Mikor láttunk betegen vagy börtönben, hogy elmentünk volna hozzád? A király így felel majd nekik: Bizony, mondom néktek, amikor megtettétek ezeket akárcsak egyvel is a legkisebb atyámfiái közül, velem tettétek meg. Akkor szól a bal keze felől állókhoz is: Menjetelek előlem, átkozottak, az ördögnek és angyalainak elkészített örök tűzre. Mert éheztem, és nem adtatok ennem, szomjaztam, és nem adtatok innom, jövevény voltam, és nem fogadtatok be, mezítelen voltam, és nem ruháztatok fel,

beteg voltam, börtönben voltam, és nem látogattatok meg. Akkor ezek is így válaszolnak neki: Uram, mikor láttunk téged éhezni vagy szomjazni, jövevénynek vagy mezítelennek, betegen vagy börtönben, amikor nem szolgáltunk neked? **Akkor így felel nekik: Bizony, mondom néktek, amikor nem tettétek meg ezeket eggyel a legkisebbek közül, velem nem tettétek meg.** És ezek elmennek az örök büntetésre, az igazak pedig az örök életre.”

És ahogy Jakab mondta:

Jakab 1:22-27

„Legyetek az igének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapijátok magatokat. Mert ha valaki csak hallgatója az igének, de nem cselekszi, olyan, mint az az ember, aki a tükörben nézi meg az arcát. Megnézi ugyan magát, de elmegy, és nyomban el is felejt, hogy milyen volt. De aki a szabadság tökéletes törvényébe tekint bele, és megmarad mellette, úgyhogy nem feledékeny hallgatója, hanem tevékeny megvalósítója: azt boldoggá teszi cselekedete. Ha valaki azt hiszi, hogy kegyes, de nem fékezi meg a nyelvét, hanem még önmagát is becsapja, annak a kegyessége hiábavaló. **Tiszta és szeplőtlen kegyesség az Isten és Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és az özvegyeket nyomorúságukban, és tisztán megőrizni az embernek önmagát a világtól.**”

Következtetés

Összegzőképpen, kedves testvéreim: minden nap arra kell törekednünk, hogy betartsuk az Úr parancsait. Az egymás iránti szeretet – nem szavakkal, hanem tettekkel – a legfőbb parancs. És ha szeretjük egymást, megbocsátunk egymásnak, nem vágyunk a gonosz dolgokra, nem beszélünk rosszat egymásról, nem irigyeljük egymást. Emlékezzünk a szeretet definíciójára, amelyet Pál apostol adott nekünk az 1 Korinthus 13-ban:

1 Korinthus 13:4-7

„A szeretet türelmes, jóságos; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat. Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.”

Akkor leszünk igaz tanítványai Urunknak. Akkor Krisztus eljön és megmutatja magát nekünk. Akkor az Atya és a Fiú eljönnek és otthonra lelnek bennünk. Akkor Jézus barátai leszünk. Akkor mi beszélünk, és Ő hallgat! És ne gondoljuk semmiképpen sem, hogy parancsai terhet jelentenek. Nem! Könnyűek, mert Ő támogat minket azok végrehajtásában:

Máté 11:28-30

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. **Mert az én igám boldogító, és az én terhem könnyű.**”

Törekedjünk tehát arra, hogy az Ő akaratát cselekedjük. Törekedjünk arra, hogy a szőlőtőben és az Úr jelenlétében maradjunk, amely jelenlét csak azoknak adatott, akik Őbenne maradnak. És tegyük ezt a végsőig, nap mint nap.